

og at der tiltrænges en Reform. Jeg vil derfor, skønt Udsigterne synes meget lidt lyse, endnu en Gang slutte med varmt at opfordre den højtærede Justitsminister til at antage sig Jordemødrenes Sag og gøre en Forbedring af deres Lønningsvilkaar ifølge Loven af 1. April 1893 til Genstand for en velvillig Overvejelse.

Justitsministeren (Alberti): Til de Udtalelser, den ærede Forespørger fremkom med, skal jeg kun gøre ganske faa Bemærkninger.

Statistik kan jo i og for sig være god nok, men vi vide jo alle, at den kan præsenteres under forskellig Synsvinkel, alt efter som den bliver — om jeg saa maa sige — tillavet og præpareret. Jeg kan saaledes ikke paa nogen Maade anerkende Rigtigheden af de Resultater, den ærede Forespørger kom til i sin Statistik. Jeg har ogsaa liggende for mig et Tableau, som viser de forskellige Amsraads Stilling. Jeg skal ikke trætte det høje Ting med at læse det op, hvad der vistnok vilde tage over en halv Time, men blot sige, at det vises deri klart og tydeligt — og Skrivelser fra Amsraadene vise det samme — at det kun er et Mindretal af Amsraadene, som kræver Maksimumstaksten ophævet. Flertallet ønsker som sagt kun at kunne gaa op over Maksimumsgrænsen i visse Tilfælde, og det er der ogsaa efter Justitsministeriets Afgørelse aabnet Adgang til for Amsraadene. Men det forekommer mig, at naar man først er paa det rene med — hvad jeg for mit Vedkommende er ifølge de Grunde, jeg fremhævede, og hvorimod det ærede Medlem jo egentlig intet har haft at sige — at denne Sag maa forblive hos Amsraadene, saa maa man ogsaa erkende, at det kommunale Selvstyre ikke bør foruresettes, uden at der er særlig tvingende Omstændigheder, der nøde til at gribe ind i Amsraadenes Virksomhed paa dette Omraade. Man maa lade Amsraadene selv dømme om, hvorvidt der er Grund til at foretage en saadan Lovændring eller ikke.

Jeg har ikke i Udtalelser fra enkelte Amsraad kunnet finde tilstrækkelig Grund til at vedtage en Lovændring, som griber ind i andre Amsraads Myndighed, og det saadanne Amsraads, som ikke selv kræve nogen Lovændring.

C. C. Andersen: Jeg vil gerne udtale min Tilslutning til de Bestræbelser, som af det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Sonne) gøres for at hidføre en

Forbedring af Jordemødrenes økonomiske Stilling. Jeg tror, det maa erkendes af alle, at de Vilkaar, som for Tiden bydes dem, i Forhold til den ansvarsfulde Gerning, Samfundet kræver af dem, er altfor ringe, og at der derfor bør gøres noget for at forbedre deres Stilling. Dette Spørgsmaal var allerede oppe i Aarene 1892—93, da den daværende Justitsminister forelagde et Forslag om Forbedring af Jordemødrenes Lønning. Dette Forslag gik som bekendt ud paa, at forhøje Lønningerne fra 100 og 120 til 130 og 160 Kr.; det blev ogsaa den Løn, som blev fastsat, den Gang dette Lovforslag forelaa til Behandling. Lovforslaget kom ifølge et Andragende, som var indbragt fra Jordemødrene i 1890. Dette Andragende gik ud paa at faa deres Pengeløn forhøjet til 400 Kr. aarlig med et Alderstillæg af 100 Kr. og at faa deres Pension sat op efter 30 Aars Forløb til 300 Kr. Forslaget gik derimod kun ud paa, at forhøje deres Løn til fra 130—160 Kr. Det var altsaa en meget ringe Imødekommen af det Andragende, som den Gang var fremkommet fra Jordemødrene. I Folketinget fik Lovforslaget en Tilføjelse, idet det blev bestemt, at Jordemødrene efter 20 Aars Tjeneste skulde have 260 Kr. i Pension og efter 25 Aars Tjeneste 300 Kr. Jeg maa maaske erindre om, at den Gang denne Sag var til Behandling i dette høje Ting, fremkom der fra mit Parti et Ændringsforslag, som gik ud paa at forhøje Begyndelseslønnen til 220 Kr. og Alderstillægget efter 15 Aars Tjeneste til 80 Kr. Disse Forslag blev imidlertid forkastede, men saa fremkom der ogsaa fra vor Side et Forslag om, at Jordemødrene skulde oppebære en Pension efter 30 Aars Tjeneste af 400 Kr. Dette Forslag blev vedtaget her ved anden Behandling. Det synes altsaa, som om det høje Ting den Gang nærede en stor Interesse for de Vilkaar, hvorunder Jordemødrene levede. Senere skete der imidlertid dette, at det høje Ting skiftede Sind mellem anden og tredje Behandling, saaledes at det udstemte den Bestemmelse, der var indført i Loven ved anden Behandling. Havde det høje Ting

Rettelse.

Sp. 281, L. 13 f. n, indskydes imellem „af“ og „det“ Ordene: „hvad der forsikres over“.